

лася, аби проскочити, перш ніж спалахне червоне світло, тож їй довелося з'їхати на розподільну смугу, щоб не врізатися у вантажівку.

Водій щосили вчепився в кермо. Серце в нього калатало, тілом розходився адреналін. Машина зрештою зупинилася.

Що це вдарилося? Що вдарилося?

Він відкинувся на спинку сидіння й лише тоді помітив розбризану на лобовому склі кров.

Щось загорілося.

Десь позаду заверещала дівчина.

РОЗДІЛ 1

Ганна зупинилася розім'яти коліно.

Розминати його не потрібно було — принаймні не більше, ніж решту тіла — але вона швидко зметикувала: або робитиме це, або матиме вигляд спітнілої нетренованої людини, яка спирається на огорожу на краю парку й намагається не виблювати й не впасти від знесилення. Це був перший день її нового «я». Слід визнати, що ідея пробіжок перед роботою здавалася значно привабливішою позавчора ввечері, коли Ганна вирішила її втілити в життя. Вона тоді перейшла вже до другої пляшки вина. Якою ідіоткою треба бути, щоб послухатися поради п'яної людини, навіть якщо ця людина — ти сама? І хто взагалі бігає в таку спеку?

Ініціатива з усім цим новим «я» виникла після подій останніх тижнів, а саме: їй довелося взяти відпустку на роботі, щоб оформити розлучення старого «я» з втіленням нікчемного псування кисню в костюмах від Armani. Цей процес включав і поїздку до Лондона, бо там працював адвокат Карла. Він таки зраджував, а не був зраджений, тож можна було б сподіватися, що цей тип бодай трішки старатиметься владнати житлові проблеми, але Ганна розуміла, що розраховувати на таке не варто. У світогляді Карла жертвою завше був він сам. Жодних сумнівів, уже склав у голові детальну розповідь про те, чому саме він тут постраждав. Ганна зробила все, щоб Карл не зміг поділитися з нею цією історією.

Виявилось, що все не так погано, як вона очікувала. Тобто в певному сенсі кепсько, а з іншого боку — наче й ні. Від Карла вона майже нічого не хотіла, але цей покидьок все одно знайшов спосіб накапостити. Заявляв, що за час спільного життя Ганна разом із ним набрала купу позик з іпотеками, але жінка цього не пригадувала. Її прагнення свободи виявилось дуже незручним, і Карл був би вдячний, якби вона просто сиділа вдома.

Здавалося, це триватиме вічно, але Ганна переглянула папери щодо всіх складних фінансових операцій і помітила дещо цікаве. Її підписи на документах насправді не належали їй. Карл роками підробляв підписи дружини. Звісно, палко це заперечував і виправдовувався, мовляв, або забула, або п'яна була чи страждала від наслідків медикamentозного лікування вигаданої проблеми, якої не мала. Проте після експертизи питання з підписами спростилося.

З певного погляду це було сумно. Карл просто бісив своїм чудовим виглядом, але обставини свідчили, що Ганна все робить правильно. Вона вийшла заміж за егоїстичну дитину; визнавати це було соромно, та принаймні зрештою сама взялася виправляти помилку. Якось так.

Але Ганна пішла від чоловіка, й це було важливо. Вона багато чого могла сказати про три місяці роботи в «Цьому химерному світі», але вже бачила своє життя в перспективі. Першого тижня на цій роботі вона дізналася, що монстри справді існують, як і магія, а ще група безсмертних, відомих як Засновники, таємно керує світом, а безсмертя отримує практично з того, що п'є кров людей із такого собі Поспільства, скажімо так, з істот магічного типу.

Коли усвідомлюєш, що навіть не підозрювала про справжній стан справ у світі, про його дива й вічний бій, який точиться просто під поверхнею, вже не так гостро реагуєш на блудливі очі — й інші частини тіла — свого чоловіка.

Тепер Ганна почала вдавати, що розминає тулуб. Одна з багатьох причин, з яких ідея пробіжок перед роботою була така дурнувата, — Ганна тепер зрозуміла, що їй доведеться бігти крізь безперервний потік людей у ділових костюмах і дорогих черевиках, які прямують до великих блискучих офісів у центрі міста. Теоретично вона не без складнощів могла бігти зі своєї квартири біля вокзалу Пікаділлі, але не врахувала чисельності людей, яких доведеться обігати. Більше засмучувало хіба що число свідків її прозріння: до якої міри ти можеш бути не в формі, якщо заїдаєш емоції, ще й заливаєш їх тим, що зазвичай тільки виробляє ще більше емоцій.

Ганна вирішила зробити випад і миттю про це пошкодувала. Стогін привернув увагу молодика років двадцяти, який глянув на неї, коли проминав. Він що, гмикнув? Нахаба. Зробила ще один випад в інший бік, інакше мусила б визнати, що перший був сумним наслідком кепсько зваженого рішення.

Ганна не знала жодного з цих перехожих, то чому їй мало обходити, що вони подумують? Це смішно. Ну ж бо, дівчинко, тобі своє робити. Треба добігти до офісу, де чекає гарний душ у новенькій вбиральні, яку будівельники вже мали доробити.

Відколи Ганна обійняла посаду помічниці головного редактора газети, перед нею постало багато викликів. Окрім першого тижня з його численними, ледь не смертельними, пригодами й приголомшливими відкриттями, траплялися

й масштабніші битви, що принципово стосувалися роботи членів професійної організації. Вінсент Бейнкрофт — головний редактор і місцевий диктатор — був «складним», якщо висловлюватися терміном котячого притулку про пухнастика, який спробує посмугувати тобі кігтями обличчя, поки ти спиш.

Досі точилися бої за те, щоби Бейнкрофт перестав сприймати співробітників як величезну незручність і заваду його прагненню зробити газету такою, якою він її бачить. Ганна думала, що першого тижня її роботи Бейнкрофт просто був не в гуморі, адже в день співбесіди він прострелив собі ногу (буквально). Виявилось, це він того дня ще зразково поведився.

Потім Ганні довелося розтягнути бюджет газети, щоб покрити видатки на ремонт. Річ у тім, що Стелла — дівчина, яку вони технічно називали інтерном, — тепер жила в редакції разом із Бейнкрофтом і Менні, їхнім друкарем (хоча він виконував ще й інші ролі, які пояснити вже складніше). Таким чином, у приміщенні мешкали четверо, якщо рахувати духа, з яким ділив тіло Менні.

Грейс — адміністраторка і їхня квочка-мама — була не в захваті від такого розквартирування, але Бейнкрофт наполіг. Серед безлічі відкриттів першого тижня на роботі, було в Ганни й таке: їхня інтернеса володіла силою, якої не могла контролювати, тому будинок Грейс ледь не розлетівся на друзки. Тепер Стеллою мали зацікавитися певні особи, тому всі нервували. Редакція «Цього химерного світу» розташувалася в старій церкві — Церкві Всіх Старих — і перебувала під захистом того, що називали евфемізмом — «подруга Менні». Не ідеальне рішення, але ідеального й не існувало.

Зміни в розквартируванні означали, що вбиральня редакції — тріснутий унітаз, тріснута раковина й душова кабінка, з якої, напевно, людина вийшла б ще бруднішою, ніж зайшла, — вже не підходили. Коли Ганна поїхала, будівельників запросили нарешті це владнати. Вона переймалася тим, що все роблять за її відсутності, але вільний час у бригади був обмежений, а лише вони зголосилися на таке навіть за гроші, тому вибору не було.

Але Ганна все одно вирішила, що все минуло добре. Принаймні їй не приходили повідомлення з протилежними твердженнями. Вчора вона цілий день читала останні два випуски «Цього химерного світу». Перед поїздкою день і ніч працювала, щоб максимально підготувати й відредагувати рубрики на наступні два тижні. І хоч усі запевняли, що впораються з редагуванням, а Окс знов увімкне на комп'ютері автоматичну перевірку орфографії, якість інших статей була «різноманітна».

Наприклад, кілька прикрих помилок у переплутаних підписах до зображень. У Ганни було стійке відчуття, що стаття «Загадковий монстр у лондонській каналізації» закінчувалася світливою «політично правою» Кеті Гопкінс не стільки через помилку, скільки через викаблучування Стелли. Але редакторська робота була виконана здебільшого стерпно й Ганна перечитувала статті зі змішаними відчуттями. Звісно, вона раділа, що всі добре працювали, але аж так добре... Кожному кортить почуватися потрібним.

Вона глянула на годинник. Час рухатися. Бейнкрофт схиблений на пунктуальності, особливо стосовно інших. Ганна знову побігла — тільки ледь

підсмикнула спортивний костюм у кількох місцях, де він незручно пристав до спітнілого тіла.

У дальньому кінці парку вже виднілася церква. Слід визнати, що серце в Ганни підскочило від її вигляду. Це могла бути перша ознака серцевого нападу, до якого, мабуть, і йшло, але вона так не думала. Хай там що, їй тут подобалося. Їй подобалися співробітники. Не Бейнкрофт. Бейнкрофт не подобався нікому — можливо, навіть самому собі, — але інших Ганна полюбила. Та й робота виявилася цікавою. Ба, навіть захопливою, відколи вона дізналася, що в світі відбувається значно більше всякого такого, що можна собі уявити.

Та коли Ганна вибігла з парку й перейшла дорогу, її ентузіазм суттєво знизився, бо довелося пригнутися, щоб у неї не влучив новий унітаз, який щойно вилетів із вікна.

РОЗДІЛ 2

Ганна припленталася на другий поверх, ледь не ступивши в дірку на четвертій сходинці згори, й просто-таки ввалилася на рецепцію. Колеги зібралися зграйкою, щоб привітати її, хоча й без плаката «З поверненням». Реджинальд, Окс і Стелла стояли з таким виглядом, наче в будівлі пожежа, але перед евакуацією вони воліли переконатися в цьому на сто відсотків.

Реджинальд, що вирізнявся котячими рефлексами, підхопив Ганну, коли вона спіткнулася.

— Як добре, що ти завітала, — він загравав бровами, але потім зауважив, як жінка спітніла. Хутенько

поставив її на ноги, дістав із внутрішньої кишеньки жилетки ароматизований санітайзер і попшикав на руки.

— Що відбувається? — видихнула Ганна.

— О, ти нарешті повернулася! — вигукнув Окс.

— Я була у відпустці, Оксе.

Усі озирнулися на черговий гучний тріск, що долинав із головного робочого кабінету, або ж хурдиги.

— Ти лише лиходійська подоба людини, Вінсенте Бейнкрофт! Чуєш мене? Лиходійська подоба!

Такої думки дотримувалися всі, але цього разу її озвучувала Грейс.

— Господь мені свідок, ти жахлива людина!

— Якби твій господь був свідком один-ської огидної справи, яку провернули ті чотир-лани, то навіть він би такого два-на не пробачив.

Другий голос належав Вінсентові Бейнкрофту, хоча його слів Ганна не зрозуміла.

— Не смій зі мною говорити про господа, безбожний недолюдку!

Знову там ніби щось зламалося.

Ганна роззирнулася:

— Хтось збирається їх розборонити?

— Ми вже пробували перші кілька разів, — пояснила Стелла й опустила погляд на екран телефона, а її обличчя водночас закрила завіса волосся, свіжопофарбованого у фіолетовий. — Таке часто буває, — її перебив тріск зламаного дерева. — Хоча тут уже простежується певна ескалація.

— Чому мені не телефонували? — запитала Ганна.

— Бо Грейс сказала, — озвався Окс, — що той, хто тебе займатиме, поки ти у розлучальній відпустці, відповідатиме перед нею.